

Hva med tilknytningen?

Det nasjonale programmet for å hjelpe mødre med fødselsdepresjoner er skuffende nok ikke rettet mot å ha en positiv effekt på tilknytning.

TEKST

Melinda Estelita Henriksen

PUBLISERT 5. mars 2012

DEBATT: FØDSELSDEPRESJONER

Artikkelen «Svangerskapsomsorg og forebygging av depresjon» i januarutgaven av Tidsskriftet omhandler et nasjonalt program for tidlig å fange opp og hjelpe mødre med fødselsdepresjon, gjennom å trene helsesøstre til å foreta samtaler med disse mødrene. Men selv om terapi eller intervensjoner som behandler mor individuelt, kan ha positive effekter for hennes tilstand, har den liten eller ingen effekt på forholdet mellom mor og barn (se for eksempel Forman og kollegers artikkel fra 2007 i *Development and Psychotherapy*).

Jeg er skuffet over at det nå iverksettes et omfattende program med svært gode intensjoner, uten å ta denne forskningen med i betraktning. Et av hovedmålene med å lindre eller forbedre fødselsdepresjon, bør være en positiv effekt på tilknytning. Intervensjoner som forbedrer forholdet mellom spedbarn og mor, kan innebære at flere spedbarn får et godt grunnlag for resten av livet sitt.

I stedet for å ta inn mødrene til individuelle samtaler vil det trolig være mer hensiktsmessig og kostnadseffektivt å samle dem i større støttegrupper, holde massasjekurs som naturlig også inneholder trening i sensitivitet ovenfor barnets signaler, eller innføre andre intervensjoner som arbeider med selve interaksjonen mellom mor og spedbarn.

melindaestelita@gmail.com

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 49, nummer 3, 2012, side

TEKST

Melinda Estelita Henriksen, Profesjonsstudent ved UIB

